

CONGRESSEN VAN BRUSSELSE VLAMINGEN werden georganiseerd in 1975, 1980, 1986 en 1993 op initiatief van de Brusselse agglomeratieraad voor het Plaatselijk Sociaal-Kultureel Werk en fungeerden als verzamelpunt en overlegplatform voor alle Brusselse Vlamingen, over de ideologische grenzen heen.

Het algemeen devies was “de verbetering van de kwaliteit van ons leven als Vlaming te Brussel”.

In verschillende werkgroepen analyseerde men de Brusselse problematiek om te komen tot enkele blauwdrukken voor politieke en economische hervormingen in Brussel. De grote nadruk op de idee van pacificatie en samenwerking met de Franstaligen, het negatief oordeel inzake splitsing van de sociale zekerheid omdat die Brussel niet ten goede zou komen en het niet ter discussie stellen van de verfransende invloed van de Europese instellingen kon op heel wat kritiek rekenen vanuit de V.B.

De invloed van de congressen lag voornamelijk in hun moreel gezag; ze stonden los van de geijkte besluitvormingsorganen. Algemeen secretarissen van de congressen waren achtereenvolgens **Michiel Vandenbussche** (1975), **Guido Fredrix** (1980 en 1986) en **Kris Deschouwer** (1993).

LITERATUUR: S. Parmentier, *Vereniging en identiteit. De opbouw van een Nederlandstalig sociaal-cultureel netwerk te Brussel (1960-1986)* (Taal en Sociale Integratie, nr. 10, 1988); – B. Daelemans, ‘Ministers spreken krachtiger taal dan Congres Brusselse Vlamingen’, in *Meervoud*, jg. 2, nr. 2 (1994), p. 4-8.

ILLUSTRATIE(S), zie: De Brusselse Post.

HENDRIK DEFOORT